

Gemeente Loon op Zand
College van B&W / Gemeenteraad
Anton Pieckplein 1,
5171 CV Kaatsheuvel

Loon op Zand, 21 september 2021

Geacht College, beste leden van de Gemeenteraad,

Om maar meteen met de deur in huis te vallen: ik ga u verlaten. Met pijn in het hart en een bezwaard gemoed verlaat ik de Loonse gemeentepolitiek, het college, het Klavier. Het was me een waar genoegen en een grote eer om met en voor u te werken.

De afgelopen twaalf jaar heb ik me ingespannen voor onze gemeente. De eerste tien als raadslid en sinds november 2019 als wethouder. Beide functies vervulde ik met veel overtuiging en plezier.

Bij mijn aantreden als wethouder was uw opdracht de financiën van onze gemeente op orde te brengen en de banden met het bedrijfsleven te herstellen. Een taak waaraan ik me met enthousiasme en plezier (en naar ik meen de nodige humor) zette. Het was geweldig om samen met onze inwoners, ondernemers, ambtenaren, collega-wethouders, burgemeester, drie gemeentesecretarissen en u te werken aan het vergroten van vertrouwen. Aan het financieel gezond maken van onze gemeente. Aan het, ook in tijden van corona, zoveel we konden letten op de belangen van ondernemers, de toeristische sector, de relaties in de gemeente en van de gemeente met de regio.

Ik dank allen, binnen en buiten het gemeentebestuur en de ambtelijke organisatie, voor onvergetelijke tijden en voor de meestal heel prettige samenwerking. Waar het een keer schuurde was dat omdat uit wrijving nu eenmaal glans en warmte ontstaat.

Graag had ik minstens mijn eerste periode als wethouder volbracht. Het is niettemin beter dat ik ga. Op 27 juli 2021 informeerde uw voorzitter me dat er een melding over mij was gedaan. Ik werd beschuldigd van ongepast gedrag. Gedurende een aantal maanden heb ik inderdaad privécontact gehad met een medewerkster. Waar ik me blijkbaar in vergist heb, is in de beleving die 'de ander' van ons contact had en de herinneringen die ze eraan heeft. Er is naar mijn stellige overtuiging niets gebeurd wat ik niet aan mijn gezin, familie en vrienden zou willen, kunnen of durven vertellen.

Toch is het beter dat ik ga.

Het staat buiten kijf dat ik de grens tussen wethouder en ambtenaar onvoldoende in acht nam. Dat ik me onvoldoende realiseerde dat een wethouder nu eenmaal niet de collega van een ambtenaar is of moet willen zijn. En daardoor, hoe onschuldig het contact verder in mijn beleving ook was, als de ander het contact anders heeft ervaren, dan moet je daarover het gesprek hebben. In deze situatie is voor een onderzoek gekozen.

Voor ik tot die slotsom kwam, de slotsom die tot deze ontslagbrief leidde, ben ik een tijdlang geschokt en verbijsterd geweest. Graag was ik met de meldster in gesprek gegaan om haar te vertellen hoe ik ons contact wel bedoeld en ervaren had. Hoe vervelend en ook onterecht ik het vond dat ze zich door mij geïntimideerd zou voelen. Dit gesprek heeft nooit plaatsgehad – en hoezeer ik dat ook betreurt (het ontnam mij de mogelijkheid de zaak goed af te sluiten), is het voor nu beter dat het zo is en blijft.

De afgelopen periode, tussen melding en het schrijven van deze brief, waren onduidelijk, emotioneel en zwaar. Ik gun niemand een dergelijk proces. Een melding als deze raakt rechtstreeks aan je gezin, je veilige thuisbasis en aan mij als persoon. Dat heeft een zware wissel getrokken.

Toen ik vorige week het voorlopige rapport onder ogen kreeg, werd duidelijk dat verzet geen zin meer zou hebben. Dat het, integendeel, voor de gemeente, haar bestuur, de organisatie en uiteindelijk ook mijn zielenheil beter ware als ik de eer aan mezelf hield.

Instinctief zou ik het liefst omstandig mijn onschuld bepleiten, uitleggen hoe een en ander verkeerd overgekomen is, u allen ervan overtuigen hoe onschuldig het allemaal was – maar dat zou al met al een onaangename, ontluisterende aanblik bieden, als een spartelende, ontkennende wethouder wil ik niet door u onthouden worden.

Na zo'n eerste periode van opstandigheid dringt onvermijdelijk introspectie zich op. Wat deed ik verkeerd?

Een belangrijke les is dat ik me onvoldoende realiseerde hoe bijzonder het ambt me maakte. Let wel: het ambt. Zelf voelde ik me nog steeds de bescheiden, joviale, benaderbare Frank. Dat ben je als wethouder niet, ook niet buiten kantooruren. Uw gemeenteraad gaf me de taak het beleid zoals u dat voorstaat uit te voeren. De ambtenaren stellen me daartoe in staat. Ik werk voor u, zij werken voor mij opdat ik voor u kan werken. De subtiele consequenties van dat mechanisme heb ik onvoldoende onderkend en te laat begrepen. Daarmee nam ik onbedoeld het risico ambtenaren in een onmogelijk parket te brengen – en vice versa.

Het rapport doet me beseffen dat verder willen gaan als wethouder in deze context geen zin heeft. Moegestreden en sufgepeinsd kan en wil ik mijn ambt niet langer vervullen in onze gemeente. Ik verzoek u daarom om mij ontslag te verlenen als wethouder van de gemeente Loon op Zand.

De voorbije periode heeft me veel geleerd. Wie mijn vrienden zijn, waar mijn hart ligt, hoezeer ik ervan hou om samen te werken voor en met mensen in de publieke zaak. En hoe ik wellicht aan mezelf moet toegeven, dat het wonen in een glazen huis en afstand houdend tot de mensen waar ik graag mee werk en verkeer van nature niet het dichtst bij mijn persoon ligt, waren de afgelopen jaren een waardevol leerproces.

Het was me, ik zei het al, oprecht een waar genoeg en een grote eer. Het ga u allen goed.

Hoogachtend,

A handwritten signature in dark ink, consisting of several overlapping loops and strokes, positioned above the printed name Frank van Wel.

Frank van Wel